

ПРОТОКОЛ

№ 18

гр. Пазарджик, 17.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Димитър П. Бозаджиев
И.ИНА ИГН. И.ОВА

при участието на секретаря Нели Ив. Вългарова
Сложи за разглеждане докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско дело № 20235200500684 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

Жалбоподателят **К. Д. И.** се явява лично. Не се явява адв. И. Т. – определен при условията на Закона за правната помощ да упражнява процесуално представителство.

За ответника **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА"** - гр. София се явява юрисконсулт Р. Р. – редовно упълномощен от Началника на Затвора - Пазарджик.

ЖАЛБОПОДАТЕЛ И.: Желая да бъде гледано делото днес без адв. Т.. Запознат съм с жалбите и с отговорите, и мога да се защитавам пред тази инстанция сам.

ЮРК. Р.: Да се даде ход на делото.

Съдът, съобразявайки становището на жалбоподателя,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Производството е по чл. 258 и следващите от Граждански процесуален кодекс.

С решение на Районен съд Пазарджик, постановено по гр.д. № 1834 по описа за 2021 година е отхвърлен иска на К. Д. И., ЕГН *****, към момента изтърпяващ наказание в Затвора - Враца, срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието за установяване на нарушение по чл. 71 от ЗЗДискр. на принципа за равно

третиране, извършено по отношение на ищеца от администрацията на Затвора - Пазарджик в периода от 22.08.2019 г. до 28.01.2020 г., изразяващо се в невземане на мерки за разделянето му в различни килии с лицето, с което е обитавал една и съща килия в периода, и за осъждането на ГДИН да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в резултат от нарушението в размер 11111 лв. и за имуществени вреди в размер 500 лв. Осъжда К. Д. И. да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 200 лв.

В срок така постановеното решение е обжалвано от К. И., чрез назначения му особен представител адв. Т..

Излага оплаквания за неправилност и незаконосъобразност и моли решението да бъде отменено и постановено друго, с което предявените иски – уважени.

Целта на закона била установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение, осъществено по причина на защитен от закона признак. При всички случаи, вредоносният резултат в хипотезата на пряка дискриминация по чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. се изразявал в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни обстоятелства. За да е налице проява на пряка дискриминация било необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на нарушението: различно третиране на лицето, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4 от ЗЗДискр., в случая „лично положение“ и/или „увреждане“. Респективно, за да е налице тормоз по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., следвало да се докаже поведение, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накръняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда, като в този случай не е задължителен елемент от фактическия състав съпоставката с друго лице или лица при сравними сходни обстоятелства.

Държавата следвало да гарантира, че лицето е задържано при условия, които са съвместими с човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на тази мярка не го подлагат на мъки или изпитания, надхвърлящи неизбежното страдание, свързано със задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, неговото добро здравословно състояние е съответно обезпечено.

Установено било, че срещу К. И. е проявен един вид реваншизъм, от надзирателите, респ. управата на Затвор Пазарджик, в резултата на нанесена от К. И. телесна повреда на техен колега в Затвор гр. Пловдив. Оставянето в една килия на К. Д. и Д.Я. било направено с цел налагане на психически

тормоз от страна на Д.Я. към К. Д.. Това се доказвало от многото жалби на Д. (устни и писмени) срещу Д.Я. и непредприемането на никакви мерки от страна на надзирателите, респ. управата на Затвор Пазарджик, да прекратят този тормоз. Налице било умишлено бездействие от служителите на Затвор Пазарджик. Твърдението, че не е имало килии или клилии с един затворник при сходен с на И. режим, не се доказало безспорно от ответника. Видно от свидетелските показания на св. Н.Н., при проява на физическа саморазправа или при непоносимост между двама лишение от свобода в една килия, изразяваща се в постоянни разпри, администрацията на затвора разделяла затворниците, за да не ескалира напрежението между тях. В случая, въпреки множеството сигнали за непоносимостта между К. Д. и Д.Я., те не били разделени. Прието било от съда, че имало непоносимост и постоянни конфронтации - вербални и физически за срок от 5 месеца, между осъдения Д.Я. и въззивника. Съдът приел още, че въпреки многобройните искания на въззивника да бъде разделен от осъдения Д.Я., те не са уважени. За това бездействие нямало официален документ, в който да са посочени мотивите за отказ на администрацията на затвора, нито има дисциплинарно наказан служител. Не били представени доказателства от въззиваемата страна, че и други лишение от свобода лица са третирани по същия начин. Съдът също приел, че през този период други затворници са местени в различни килии, при проблеми между тях.

От приложения договор за СМР в Затвора Пазарджик, безспорно се установило, че ремонтите на килиите са правени на етапи по крила и винаги е можело той да бъде преместен в друга килия. Това не било сторено, заради посегателството, извършено по отношение на надзирател в друг затвор. Понятието "тормоз" изисквало нежелано поведение, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

Необходимо било да се установи различно третиране на определено лице в конкретен случай, както и че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно - следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него. При тормоза била релевантна специалната цел или резултата на поведението, дефинирани в § 1 т. 1 ЗЗД - накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Дискриминационното третиране под формата на тормоз е отделен, самостоятелен вид дискриминация и съгласно разпоредбата на чл. 5, във вр. с §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. е дефиниран като всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., изразено

физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

От анализа на дефиницията било видно, че фактическият състав на тази форма на дискриминация предполага от страна на дискриминиращия субект наличие на нежелано поведение, свързано с някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., целящо да предизвика настъпване като резултат на негативни последици, или съответно предизвикало като резултат настъпването на такива последици, изразени в накърняване на достойнството и създаване на нежелана в отрицателен аспект среда, по отношение на лице /обект на тормоза/, което от своя страна следва да е носител на защитен признак.

Служителите в затворите в Р.България били солидарни помежду си и обстоятелството, че жалбоподателят не е преместен в друга килия или разделен от лишения от свобода Д.Я. повече от 5 месеца било безспорно доказателство за реваншизъм чрез тормоз, като не се доказало това да е неумишлен административен пропуск, дължащ се на пропуск на длъжностно лице по невнимание, а е във връзка с нанасяне на телесна повреда на надзирател от Затвора Пловдив през 2015 г.

По чл. 71 от ЗЗДискр. въззивникът не е търсил защита на правата си, за да му бъде отказана защита по този член. В случаите, когато дискриминационни действия или бездействия са на органи, осъществяващи държавна власт, исковете по чл. 71, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗЗДискр. са от компетентността на съответния административен съд, но в настоящия казус Затвор Пазарджик не осъществява държавна власт.

В срок е постъпила въззивна жалба и лично от ищеца в производството, въпреки изрично заявеното от него искане да бъде представляван от назначения му особен представител.

К.И. твърди, че бил третиран неравностойно в сравнение с останали в сходно положение лица. По отношение на него от администрацията на затвора била упражнена дискриминация на основание на признак „лично положение“.

Намира, че решението е постановено в нарушение на материалния закон. Незаконосъобразните действия на администрацията на затвора били доказани по безспорен начин. Между жалбоподателя и Я. имало трайни физически и вербални конфликти, но администрацията не взела адекватни мерки и не преместила Я. в друга килия.

При подобни и сходни конфликти между лишени от свобода администрацията предприемала мерки.

Счита, че по отношение на него има дискриминационно отношение въз основа на признак „лично положение“. В тази жалба е изложил доводи и относно решението в частта за разноските, като счита, че не дължи като лишен от свобода юрисконсултско възнаграждение.

По тези му доводи, съдът се е произнесъл с определение, като е оставил без уважение молбата за изменение на решението в частта относно разноските.

Това определение е обжалвано с частна жалба от И.. Позовава се на съдебна практика, за да обоснове доводите си за незаконосъобразност на обжалваното определение, тъй като счита, че лишените от свобода не дължат разноски в производства от този вид.

В срок е постъпил писмен отговор от инспектор Р. Т. Р. - юрисконсулт, като процесуален представител на Главна дирекция ”Изпълнение на наказанията” към Министерството на правосъдието.

Намират жалбата за неоснователна. Действително за посочения период имало влошаване на отношенията между лишеният от свобода К. И. и лишеният от свобода Д.Я., но към този момент не е имало ескалация на напрежението до степен на нетърпимост, като двамата са били заедно и в предходния период и между тях не е имало никакви проблеми.

Действително лишеният от свобода Д.Я. бил агресивен спрямо ищеца, чупил многократно негови вещи, нападал го вербално, но закани за физическо увреждане или убийство не са били регистрирани от служителите на НОС, или докладвани писмено или устно от други лишени от свобода от 1-во отделение „Зона с повишена сигурност“ в затвора!

През този период лишеният от свобода Я. бил наказван от Началника на Затвора Пазарджик - налагани са му наказания - изолиране в наказателна килия и извънредно дежурство по поддържане на чистотата с цел лишеният от свобода Я. да преустанови лошото си отношение към лишения от свобода К. И.. Тези мерки обаче не са довели до траен резултат.

Тъй като е имало натрупване на напрежение и негативни емоции между лишеният от свобода Д.Я. с другите лишени от свобода от Зоната с повишена сигурност назад във времето, то началника на затвора не е имал реално други възможности за действие, за преместване на някой от двамата лишени от свобода, тъй като това би застрашило сигурността в Зоната с повишена сигурност от бъдеща остра реакция срещу някой от двамата.

Имало случай, в който на дата 13.08.20 г. И. атакувал през вътрешната ограда с желязна гира за тренировка Я., така той пръв е провокирал по-сериозна дълготрайната вражда между двамата.

Имало и атака с фекалии през прозореца срещу Я., като имало сериозни подозрения в администрацията на затвора, който може да е извършителят.

По отношение на увредения от Я. телевизор на К. И., то И. е могъл да сваля в склада телевизора си докато е бил на дело, ако наистина е бил заплашен, че ще му бъде счупен, въпреки това не го е направил.

И. и Я. били настанени в зоната с повишена сигурност, а там имало сериозни ограничения по отношение на възможностите за преместване в други килии.

На 28.01.20 г. К. И. напада и удря по главата и тялото Д.Я. в килията им, при което началника на Затвора - Пазарджик г-н В.К. прави принудително разделяне на двамата, тъй като вече е била на лице физическа саморазправа. И. пръв многократно удрял Я..

По отношение на показанията на св. Н.Н. се твърди, че ищецът и Назми многократно свидетелствали по водени от тях дела в интерес един на друг.

С предявяването на исковете И. се домогвал да черпи изгода от собственото си неправомерно поведение.

По делото не се доказало наличие на реално претърпени вреди от лишения от свобода И., които да са в резултат на посочените бездействия на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” в частност затвора в гр. Пазарджик.

Ищецът, не бил в идентично, сходно положение с лицата, които изтърпяват „доживотен затвор“ по чл. 197, 198 и сл. от ЗИНЗС с какъвто статут са лишеният от свобода Н.А., и лишеният от свобода Д.Р.К., с който се опитва да се сравни ищеца като се поставя в сходно положение. Нито е идентично положението на ищеца спрямо изолираните лишени от свобода по чл. 248 от ЗИНЗС обвиняеми и подсъдими, какъвто е бил статута на свидетеля - лишеният от свобода Н.Г.Я.-Б..

В подобни „сравними сходни обстоятелства“ по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. ищецът се намирал единствено с лицата, настанени по чл. 68 от ЗИНЗС в същия затвор на „специален“ режим, на какъвто режим е бил и лишеният от свобода Д.Я., и само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо него дискриминация. Излагат се доводи, че по отношение на ищеца не е проявена пряка дискриминация.

Изложени са доводи и относно дължимостта на юрисконсултско възнаграждение.

Постъпил е писмен отговор и на частната жалба на И. от ответника по исковете. Излагат се доводи за неоснователност на жалбата.

ЖАЛБОПОДАТЕЛ И.: Поддържам жалбата си и тази на адв. Т..

Нямам доказателствени искания.

ЮРК. Р.: Нямам доказателствени искания. Оспорвам жалбата.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

ЖАЛБОПОДАТЕЛ И.: Считам, че така постановеното решение е в нарушение на материалния закон и са нарушени съдопроизводствените правила по ГПК. Първоинстанционният съд мълчаливо отказва да се произнесе по факта, че администрацията не е взела адекватни мерки да ме раздели от Я.. В същото време е видно, че други лишени от свобода при сходни конфликти са разделяни физически един от друг, който факт е ясно изразено дискриминационно отношение към мен. В моя случай не са взети мерки, а при всеки един друг лишен от свобода в подобен случай, в сходно положение като моето, се вземат мерки. Това доказва, че аз съм третиран неравностойно. По делото се доказва, че между Д.Б.А. и Л.П.К. е имало конфликт с Д.Р.К. и Д.П.Г.. Същите са разделени своевременно и са нямали физически досег. Това са лица с доживотни присъди. Това, че са с доживотни присъди няма никакво значение. Разпоредбите на ЗИНЗС се прилагат за всички. Още повече, че те са с по-строг режим от моя и въпреки това са били разделени по начин, по който да нямат физически допир поради възникналия конфликт между тях.

Също така Н.Н. Азис също е отделен в самостоятелна килия отново поради тези причини – поради възникнал конфликт с друг лишен от свобода.

Поддържам казаното в жалбата ми относно разноските и моля да не ми се присъждат. Моля да бъда освободен от разноси, тъй като такива не се дължат. Считам, че първоинстанционното решение е неправилно и несправедливо. Първоинстанционният съд не се произнася по факта, че аз съм третиран неравностойно в сравнение със сходното положение на други лишени от свобода. Също така първоинстанционният съд не се произнася по 4-те осъдителни решения на Административен съд – Пазарджик, които ясно доказват, че има нарушение на чл. 3, ал. 1.

Представям и писмена защита.

ЮРК. Р.: Уважаема г-жо Председател, уважаеми въззивни съдии, считам, че така предявената жалба от лишения от свобода К. И. е неоснователна и остана недоказана. Считам, че администрацията на Затвора – Пазарджик във всеки един от случаите, когато е имало проблем между двамата, е вземала отношение, при което е бил наказан лишения от свобода Д.Я.. Впоследствие, обаче, се оказва, че жертвата в случая е самият Д.Я. и кулминацията във взаимоотношенията между тях завършва с физическа

саморазправа, при която лишеният от свобода К. И. нанася увреждания върху здравето на Я..

В случая посочените от К. И. лишени от свобода: Д.К., Л.К., Н.А. - са осъдени на доживотна присъда и самия ЗНИЗС ги отделя по чл. 197 и 198. Такива отделени лишени от свобода са и тези по чл. 248 от ЗИНЗС обвинени подсъдими, както в случая статута на К. И. и на Д.Я. е по чл. 68 от ЗИНЗС – на специален режим, поради което считам, че дадените сравнения са неотнормирани и не са при сравними сходни условия, защото самият закон ги отделя като статут и като начин на отношение на държавата към тях – на самия режим, поради което считам, че не е налице форма на дискриминация при сравними сходни условия.

По отношение на юрисконсултското възнаграждение вече се произнесох, поради което считам, че Решение № 845/21.07.2023 г. на първоинстанционния съд е много добре обосновано, законосъобразно, без съществени процесуални нарушения и моля да бъде оставено в законна сила. По това дело моля за юрисконсултско възнаграждение на същото основание.

Оспорвам изцяло частната жалба, както съм посочил. За всичко останало моля да приемете писмени бележки.

ЖАЛБОПОДАТЕЛ И.: Възражявам по становището на юрк. Р., тъй като е неоснователно. Административен съд - Пазарджик по 4 различни дела ясно е установил, че не Я. е жертвата, а точно обратното. Също така моля да се произнесете по това, че първоинстанционният съд твърди, че не е имало празна килия, в която да ни преместят. Въпреки това, на 14.10.2019 г. ние сме преместени заради оплакванията на К.. На 14.10 можеше да ни разделят - мен да ме оставят в 205 килия.

Моля да ми бъде изпратен протокол в Затвора - Враца. Моля да ми бъде изпратено и решението по делото.

Съдът счита делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния едномесечен срок до 17.02.2023 г.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 09:47 часа.

Председател: _____

Секретар: _____